

VERS FÖR VERS TAFSIR KAPITEL 88 al-Ghashiyah DEL-3

SURAT al-Ghashiyah – Kapitel 88
Det som skall överskugga allt
DEL 3 Vers 21-26

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[I GUDS, DEN NÅDERIKES, DEN BARMHÄRTIGES NAMN](#)

88:21

فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكَّرٌ

Påminn dem [Muhammad]! Din uppgift är att påminna -

REDAKTIONENS
ANTECKNINGAR

Vers 88:21 - فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ۗ

”Så påminn - du är blott en påminnare”

Teologisk innebörd

Efter att ha uppmanat människan att reflektera över skapelsen (verserna 17-20), vänder suran nu direkt till Profeten ﷺ med en tydlig instruktion: *fa-dhakkir* - ”påminn!”. Det är en bekräftelse av hans roll som budbärare, inte som tvångsmyndighet.

- *Innama anta mudhakkir* betonar att Profetens uppgift är att förmedla, inte tvinga.
- Teologiskt är detta en central princip i islams förståelse av profetisk uppdrag: vägledning sker genom påminnelse, inte genom tvång.
- Versen är också en tröst till Profeten ﷺ - att han inte bär ansvar för människors svar, utan för att förmedla budskapet.

Språklig och retorisk analys

- فَذَكِّرْ (**fa-dhakkir**): Imperativ - ”påminn!” - från roten ذ-ك-ر, som betyder att minnas, erinra, påminna.
- إِنَّمَا (**innama**): Begränsande partikel - ”endast”, ”blott” - förstärker att rollen är tydligt definierad.
- أَنْتَ مُذَكِّرٌ ۗ (**anta mudhakkir**): ”du är en påminnare” - substantivform som beskriver Profetens funktion.

□ Retoriskt är versen kraftfull i sin enkelhet. Den använder imperativ och begränsning för att definiera uppdraget. Kombinationen av *fa-dhakkir* och *innama* skapar en tydlig, tröstande och uppfordrande ton.

Klassisk tafsir

al-Tabari

Han tolkar versen som en bekräftelse av Profetens roll: att påminna, inte tvinga. Han betonar att vägledning är Guds verk – Profeten är ett medel.

al-Jalalayn

Förklarar att versen är en uppmaning till Profeten att fortsätta sitt uppdrag, även om folk avvisar honom – hans roll är att påminna.

Ibn Kathir

Han kopplar versen till andra verser där Profetens roll definieras som vägledare, inte domare. Han tolkar detta som en tröst och uppmuntran.

al-Sa'di

Han ser versen som en pedagogisk princip: religionen bygger på påminnelse, inte tvång. Profetens roll är att förmedla med visdom.

al-Qurtubi

Diskuterar *mudhakkir* som en funktionell titel – Profeten är inte en domare eller härskare, utan en påminnare. Han tolkar versen som en teologisk och psykologisk tröst.

Moderna kommentarer

Mohammad Knut Bernström

Översätter versen som: "Så påminn – du är blott en påminnare", och kommenterar att detta är en definition av profetisk roll: att förmedla, inte tvinga.

Abdullah Yusuf Ali

Tolkar versen som en tröst till Profeten ﷺ – att han inte ska bära bördan av människors svar, utan fokusera på att förmedla budskapet.

88:22

لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ

men över deras [sinnen] har du ingen makt.

REDAKTIONENS
ANTECKNINGAR

Vers 88:22 – لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ؟

”Du är inte satt att härska över dem”

Teologisk innebörd

Versen förtydligar och kompletterar föregående vers (v.21): Profetens ﷺ roll är att påminna, inte att kontrollera eller tvinga. Han är inte en *musaytir* – en som utövar tvång, dominans eller övervakning. Detta är en grundläggande princip i islams förståelse av profetisk vägledning.

- Tron måste komma ur fri vilja – inte genom tvång eller yttre kontroll.
 - Teologiskt är detta en bekräftelse på att vägledning är Guds verk, medan Profetens uppgift är att förmedla budskapet med visdom och tålamod.
 - Versen är också en tröst till Profeten ﷺ: han bär inte ansvaret för människors svar, endast för att ha förmedlat sanningen.
-

Språklig och retorisk analys

- لَسْتَ (*lasta*): ”du är inte” – stark negation i andra person singular.
- عَلَيْهِمْ (*‘alayhim*): ”över dem” – prepositionsfras som antyder kontroll

eller ansvar.

- بِمُصَيِّرٍ (bi-musaytir): "en som utövar tvång", "övervakare", "härskare" - intensiv form från roten س-ي-ط, som betyder att dominera, kontrollera, övervaka.

□ Retoriskt är versen kort, kraftfull och befriande. Den använder negation och ett starkt substantiv för att tydligt avgränsa Profetens roll. Kombinationen av *lasta* och *musaytir* skapar en ton av både tröst och principfasthet.

Klassisk tafsir

al-Tabari

Han tolkar *musaytir* som en som tvingar, dominerar eller kontrollerar. Versen visar att Profeten inte har tvångsauktoritet - hans roll är att förmedla.

al-Jalalayn

Förklarar att Profeten inte är ansvarig för att tvinga folk till tro - han är en påminnare, inte en domare.

Ibn Kathir

Han kopplar versen till andra verser där Profetens roll begränsas till förmedling. Han tolkar detta som en tröst och ett skydd mot överdriven självpålagd börda.

al-Sa'di

Han ser versen som en pedagogisk princip: vägledning sker genom fri vilja, inte genom tvång. Profetens roll är att inspirera, inte dominera.

al-Qurtubi

Diskuterar *musaytir* som en symbol för tvångsmakt - något som inte hör hemma i profetisk vägledning. Han tolkar versen som en teologisk gränsdragning.

Moderna kommentarer

Mohammad Knut Bernström

Översätter versen som: "Du är inte satt att härska över dem", och kommenterar att detta är en bekräftelse av islams princip om fri vilja i trosfrågor.

Abdullah Yusuf Ali

Tolkar versen som en tröst till Profeten ﷺ och en påminnelse om att religionen inte bygger på tvång, utan på övertygelse.

88:23

إِلَّا مَنْ تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ

Men den som vänder ryggen till och envist framhärdar i att förneka sanningen

REDAKTIONENS
ANTECKNINGAR

Vers 88:23 – إِلَّا مَنْ تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ

"Utom den som vänder sig bort och förnekar"

Teologisk innebörd

Versen fungerar som ett undantag från föregående vers (v.22), där det fastslås att Profeten ﷺ inte är satt att härska över människorna. Här

förtydligas att detta gäller alla – *utom* den som aktivt vänder sig bort och förnekar. Det är en övergång från princip till konsekvens.

- *Tawalla wa kafar* beskriver en medveten och trotsig avvisning av sanningen.
- Teologiskt innebär detta att även om Profeten inte har tvångsmakt, så finns det en särskild dom för dem som avvisar budskapet efter att ha hört det.
- Versen förbereder för vers 24, där Guds straff för dessa individer beskrivs.

Språklig och retorisk analys

- **إِلَّا (illa)**: "utom" – undantagspartikel som grammatiskt kopplar till föregående vers.
- **مَنْ (man)**: "den som" – inleder en villkorssats.
- **تَوَلَّى (tawalla)**: "vände sig bort" – verb i perfektform, från roten و-ل-ي, som här betyder att avvisa, ignorera.
- **وَكَفَرَ (wa kafar)**: "och förnekade" – också perfektform, från roten ك-ف-ر, som betyder att täcka över, förneka.

□ Retoriskt är versen kort men laddad. Den använder två starka verb för att beskriva en aktiv förnekelse. Kombinationen av *tawalla* och *kafar* förstärker bilden av arrogant avvisning.

Klassisk tafsir

al-Tabari

Han tolkar *illa man tawalla wa kafar* som att Profeten ﷺ inte har tvångsmakt – men Gud kommer att straffa dem som avvisar budskapet. Versen är grammatiskt kopplad till vers 24.

al-Jalalayn

Förklarar att undantaget inte innebär att Profeten får tvinga, utan att Gud kommer att ta hand om dem som förnekar.

Ibn Kathir

Han ser versen som en brygga till vers 24: den som vänder sig bort och förnekar kommer att möta Guds straff.

al-Sa'di

Han tolkar versen som en retorisk förstärkning: Profetens roll är att påminna, men den som avvisar påminnelsen har valt sin väg.

al-Qurtubi

Diskuterar *illa* som ett grammatiskt undantag som inte ger Profeten tvångsmakt, utan förbereder för Guds dom i nästa vers.

Moderna kommentarer

Mohammad Knut Bernström

Översätter versen som: "Utom den som vänder sig bort och förnekar", och kommenterar att detta är en övergång till Guds dom över dem som medvetet avvisar budskapet.

Abdullah Yusuf Ali

Tolkar versen som en retorisk förstärkning: Profeten ﷺ är inte en härskare, men Gud kommer att döma dem som förnekar.

88:24

فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ

skall Gud straffa med det strängaste av alla straff.

REDAKTIONENS
ANTECKNINGAR

Vers 88:24 – فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ

”Då kommer Gud att straffa honom med det största straffet”

Teologisk innebörd

Versen är en fortsättning på vers 23, där den som vänder sig bort och förnekar får sin konsekvens. Här förtydligas straffet: *al-‘adhab al-akbar* – det största, mest fruktansvärda straffet. Det syftar på helvetets straff i det kommande livet, i kontrast till världsliga prövningar.

- Gud är rättvis: den som medvetet förnekar och avvisar sanningen får ett straff som motsvarar sin arrogans.
- Teologiskt är detta en varning, men också en bekräftelse på att Gud är den som dömer – inte Profeten ﷺ.
- Versen förstärker temat om ansvar: den som hör påminnelsen men avvisar den bär konsekvensen.

Språklig och retorisk analys

- فَيُعَذِّبُهُ (fa-yu‘adhdhibuhu): ”då straffar honom” – verb i presensform med framtidsbetydelse, prefix *fa-* anger följd.
- اللَّهُ (Allah): Gud – subjektet som utför handlingen, vilket betonar att straffet är gudomligt och rättvist.
- الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ (al-‘adhab al-akbar): ”det största straffet” – bestämd form, superlativ, vilket antyder att detta är det mest fruktansvärda straffet, dvs. helvetet.

□ Retoriskt är versen kraftfull och allvarlig. Den använder superlativ och gudomligt subjekt för att skapa en känsla av vördnad och fruktan.

Kombinationen av *fa-* och *akbar* förstärker den dramatiska effekten.

Klassisk tafsir

al-Tabari

Han tolkar *al-‘adhab al-akbar* som helvetets straff – evigt, smärtsamt och rättvist. Han betonar att detta är en konsekvens av medveten förnekelse.

al-Jalalayn

Förklarar att det största straffet är helvetet, till skillnad från världsliga straff. Versen är en varning till dem som avvisar budskapet.

Ibn Kathir

Han kopplar versen till andra verser där helvetet beskrivs som *al-‘adhab al-akbar*. Han tolkar detta som en konsekvens av arrogans och förnekelse.

al-Sa‘di

Han ser versen som en pedagogisk varning: den som avvisar sanningen får ett straff som är större än något världsligt lidande.

al-Qurtubi

Diskuterar *akbar* som en retorisk förstärkning – detta är inte bara ett straff, utan det största möjliga. Han tolkar versen som en teologisk gränsdragning mellan tro och förnekelse.

Moderna kommentarer

Mohammad Knut Bernström

Översätter versen som: "Då kommer Gud att straffa honom med det största straffet", och kommenterar att detta är en varning till dem som medvetet avvisar budskapet.

Abdullah Yusuf Ali

Tolkar versen som en bekräftelse på att Gud är den som dömer, och att helvetet är det yttersta straffet för förnekelse.

88:25

إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ

Det är till Oss de skall återvända,

REDAKTIONENS
ANTECKNINGAR

Vers 88:25 – إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ

”Sannerligen, till Oss är deras återvändo”

Teologisk innebörd

Versen inleder den avslutande sekvensen i suran, där Guds absoluta makt och dom betonas. Här påminns människan om att hennes *iyab* – återvändo – är till Gud. Det är en fundamental trosprincip: att livet är en resa med Gud som slutmål.

- *Iyab* innebär inte bara fysisk återkomst, utan ansvar, räkenskap och möte med Gud.
- Teologiskt uttrycker versen att Gud är den yttersta domaren, och att varje människa kommer att stå inför Honom.
- Det är också en tröst för de troende: deras strävan är inte förgäves, och deras slutmål är hos Gud.

Språklig och retorisk analys

- **إِنَّ (inna)**: "sannerligen" – förstärkningspartikel som markerar allvar och säkerhet.
- **إِلَيْنَا (ilayna)**: "till Oss" – prepositionsfras som anger riktning och ägande; Gud talar i plural majestatis.
- **إِيَابَهُمْ (iyabahum)**: "deras återvändo" – substantiv från roten أ-و-ب, som betyder att återvända, komma tillbaka.

□ Retoriskt är versen kort, majestätisk och slutgiltig. Den använder förstärkning och riktning för att skapa en känsla av oundviklighet. Kombinationen av *inna* och *ilayna* förstärker Guds auktoritet.

Klassisk tafsir

al-Tabari

Han tolkar *iyabahum* som människans återkomst till Gud på domens dag – för räkenskap och dom. Versen är en påminnelse om ansvar.

al-Jalalayn

Förklarar att versen syftar på återvändo till Gud efter döden – där varje själ får sitt rätta öde.

Ibn Kathir

Han kopplar versen till andra verser där människans återvändo till Gud betonas. Han tolkar detta som en tröst för de troende och en varning till förnekarna.

al-Sa'di

Han ser versen som en teologisk grundsats: varje människa återvänder till Gud, och detta borde påverka hennes livsval.

al-Qurtubi

Diskuterar *iyab* som en bild för både fysisk och andlig återkomst – människan kommer att stå inför Gud, oavsett hennes livsval.

Moderna kommentarer

Mohammad Knut Bernström

Översätter versen som: "Sannerligen, till Oss är deras återvändo", och kommenterar att detta är en påminnelse om att Gud är den yttersta domaren.

Abdullah Yusuf Ali

Tolkar versen som en tröst och en varning: alla återvänder till Gud, och detta borde väcka både hopp och ansvar.

88:26

ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ

och därefter tillkommer det Oss att ställa dem till svars.

Vers 88:26 - ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ

"Sedan är det Vi som skall ställa dem till svars"

Teologisk innebörd

Versen avslutar suran med en kraftfull påminnelse om Guds roll som den yttersta domaren. Efter att ha sagt att människan återvänder till Gud (vers 25), förtydligas nu att *hisabahum* – deras räkenkap – är Guds ansvar. Det är en bekräftelse på att Gud inte bara tar emot människan, utan också dömer henne rättvist.

- *‘alayna* antyder att detta är ett åtagande från Gud – en garanti för rättvisa.

- Teologiskt visar versen att ingen undgår räkenskap, och att den är i Guds händer – inte människans.
- Det är både en varning till förnekarna och en tröst till de troende: rättvisa kommer att skipas.

Språklig och retorisk analys

- **ثُمَّ (thumma)**: "sedan" – markerar en sekventiell följd, efter återvändandet.
- **إِنَّ (inna)**: "sannerligen" – förstärkningspartikel som markerar allvar.
- **عَلَيْنَا ('alayna)**: "på Oss" – prepositionsfras som uttrycker ansvar och garanti.
- **حِسَابَهُمْ (hisabahum)**: "deras räkenskap" – substantiv från roten ح-س-ب, som betyder att räkna, bedöma, hålla ansvar.

□ Retoriskt är versen slutgiltig och majestätisk. Den använder förstärkning, sekvens och gudomligt subjekt för att skapa en känsla av oundviklig rättvisa. Kombinationen av *thumma* och *'alayna* förstärker Guds auktoritet och ansvar.

Klassisk tafsir

al-Tabari

Han tolkar *hisabahum* som den fullständiga räkenskapen på domens dag – där varje handling vägs. Gud är den som dömer, inte Profeten eller någon annan.

al-Jalalayn

Förklarar att Gud ensam har ansvar för att ställa människan till svars – och att detta sker efter återvändandet.

Ibn Kathir

Han kopplar versen till andra verser där Guds räkenskap beskrivs som exakt, rättvis och ofrånkomlig. Han tolkar detta som en avslutande

påminnelse om ansvar.

al-Sa'di

Han ser versen som en tröst till Profeten ﷺ: han behöver inte bära människors svar – Gud kommer att ta hand om räkenskapen.

al-Qurtubi

Diskuterar *hisab* som en teologisk princip: varje människa är ansvarig, men det är Gud som dömer. Versen är en avslutande bekräftelse av Guds rättvisa.

Moderna kommentarer

Mohammad Knut Bernström

Översätter versen som: "Sedan är det Vi som skall ställa dem till svars", och kommenterar att detta är en bekräftelse på Guds roll som den yttersta domaren.

Abdullah Yusuf Ali

Tolkar versen som en avslutande påminnelse: Gud är den som dömer, och människan bör leva med detta i åtanke.

[KAPITEL 88](#)

«[VERS FÖR VERS TAFSIR KAPITEL 88 al-Ghashiyah DEL-2](#)

[VERS FÖR VERS TAFSIR KAPITEL 87 - al-A'la - DEL 1](#)»

- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)

- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)
- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)